

E-KNIHY
JEDOU

Jedenáct snů

Jedenáct příběhů.
Deset autorek a autorů.
Jediné téma.

Jedenáct snů

Ondřej Musil (ed.)

**Ondřej Musil, Dagmar Lachmanová,
Hana Mičová, Klára Němečková,
Lucie Peřinová, Magdaléna Králová,
Martin Koláček, PhDr. Míša Voldřichová,
Mizuki Kaeda, Theodoric F. Addair**

Také se rádi probouzíte se vzpomínkou na to, co se vám v noci zdálo, připomínáte si ten noční svět fantazie a nereálna, dokud se nerozplyne v běžném denním mumraji? Pokud patříte do této skupiny snílků, budete z naší knihy nadšeni, a jestli mezi ně nepatříte, věřím, že budete nadšeni stejně. Je přece zdravé jednou za čas nechat mysl odpočinout u příběhů plných inspirace a napětí.

Proč a jak vznikla kniha Jedenáct snů?

Existuje jedna velmi inspirativní skupina na Facebooku jménem Odstartujte svoji knihu. Jde o místo plné nejen rad pro začínající autory a amatérské spisovatele, ale také živné půdy pro mnoho nápadů. Jeden takový nápad předcházela i této knize.

Původně prostá představa sestavení sbírky textových děl s jedním společným tématem vyrostla do skvělého soutěžního literárního projektu. Zapojilo se do něj několik desítek soutěžících, veřejné hlasování určilo nejlepší díla a právě ty v této knize naleznete.

Netřeba se dlouze rozepisovat o tvorbě knihy a krásné spolupráci se všemi autory a autorkami, kteří se na ní podíleli. Věřím, že hlavním poselstvím jsou příběhy jako takové a při jejich čtení se alespoň na malou chvíli zasníte.

Na konci knihy jsou umístěny medailonky všech, kteří se na knize podíleli. Proto, pokud vás některý autor či autorka zaujme, máte možnost si o nich zjistit něco víc.

Hezké čtení

Ondřej Musil

Budíček (Martin Koláček)

„Budííííííííí!“ ozval se žoviální hlas zpod postele, na níž jsem ležel. Ani v tomhle nízkorozpočtovém nevěstinci jsem neměl soukromí.

Existuje několik pravidel v soužití s rodiči, kterých je vhodné se držet. Nesvěřujte se jim se svými sexuálními fantaziemi. Zamykejte se v koupelně, když masturbujete. A nikdy, nikdy nedovolte rodičům, aby vstupovali do vašich snů!

Dětství jsem prožil s matkou a nevlastním otcem. Ne, že bych si stěžoval, ty dva nešlo nemilovat, byli svatí. Ale jako každý normální kluk jsem chtěl poznat svého opravdového tátu. Máma o něm navíc pořád mluvila. Denně jej prý vídala ve snu, o čemž nám pak barvitě vykládala. Abych řekl pravdu, vůbec nechápu, jak to s ní Pepa – můj otčím – vydržel. Myslím, že tenhle model rodiny poškodil na zbytek života můj vztah k ženám.

Když jednoho dne – bylo mi asi deset let – přišel otec také ke dveřím do mých snů, zdvořile zaklepal a zeptal se, zda může dál, nadšeně jsem mu otevřel. Navštěvoval mě pak takhle často, vykládal mi o světě a o životě. Byl neskutečně vzdělaný a znal spoustu příběhů. Jako malý kluk jsem z něho byl nadšený. Otčím Pepa musel brzy kromě máminých adorací milostného rivala snášet denně i ty moje.

Jenže pak se náš vztah s otcem poněkud pokazil. Začal mě totiž zahrnovat úkoly, které jsem měl v bdělém životě vykonávat. Prý proto, aby byl svět lepším místem.

Tedy, ne, že bych s ním nějak zásadně nesouhlasil. Měl skvělé nápady, které fakt pomáhaly. Problém byl v tom, že když jsem neudělal, co chtěl, nenechal mě ani chvíli na pokoji a celých osm

hodin spánku do mě hustil, jaká jsem líná veš. Nakonec jsem vždy podlehl a úkol hned následujícího dne do puntíku splnil.

„Budíííčeeek!“ ozvalo se znovu zpod postele, tentokrát už trochu naléhavěji. Otec byl, jako vždy, neodbytný.

Povzdechl jsem si. Vymanil jsem své nohy z rukou prostitutky, která mi dávala luxusní masáž chodidel.

„No jo, tak vylez,“ zakroutil jsem otráveně hlavou.

Zpod postele vylezl bělovlasý stařec s poťouchlým výrazem. Zjevně se bavil tím, jak mě dostal.

Nenávidím, když na sebe bere podobu moudrého starce. Vždyť je ve snu, sakra! Může vypadat jako cokoliv. Může být třeba ještěrka. Nebo šutr. Ale on ne, musí mi neustále dávat najevo, jak má nade mnou navrch, jak je starý, moudrý a zkušený, zatímco já jsem jenom hloupý chlapec. A to i přesto, že už mi bylo přes třicet.

„No, těpic,“ pozdravil jsem ho, „už asi chápu, proč se děti boje, že mají pod postelí bubáka.“

„Milý synu,“ ignoroval stařec moji poznámku, „je čas vstávat, zítra je tvůj velký den a ještě máš před sebou spoustu práce.“

„Spoustu práce?!“ rozčlil jsem se, „to si děláš srandu, ne? Makám jak kůň tři roky, každé den. A ten včerejšek, to byl fakt masakr. Musím odpočívat. Jsem mrtvej.“

„Ale no tak, nepřeháněj. Máš energie na rozdávání.“

„Prej nepřeháněj! Jsem vyřízenej. Vůbec si nedokážeš představit, jak mě bolí celý tělo.“

„Nebud' slaboch a vstávej.“

„Himlhergot! Proč si nemůžu dát aspoň den pohov? Vždyť je neděle!“

„No právě! Neděle, den posvátný, to je symbolika! Musí to být dnes.“

„Já ti kašlu na symboliku. V neděli se nepracuje!“

„Já pracuju každý den!“

„No to teda pěkně kecáš! Všichni vědí, že se v neděli flákáš.“

Dívali jsme se na sebe.

„Takže ty si tady budeš radši snít a nechávat si masírovat nohy, než abys šel ven a udělal něco pro lidstvo? Víš, kolik lidí během dneška zahyne zločinem z nenávisti?“

„Hele, nevydírej mě!“ zabručel jsem, „dneska nemakám, a to je moje poslední slovo. Vrať se zítra, až se trochu zregeneruju.“

Otec si naštvane odfrkl, otočil se na podpatku a odešel z místnosti. Neměl ani tu špetku kreativity, že by třeba zmizel v obláčku dýmu. Nebo si nechal bouchnout hlavu. Prostě aby vysmahl nějak zábavně.

„Tak můžu pokračovat?“ zeptala se mě dáma, která stále seděla u mých nohou.

„Pokračuj,“ odvětil jsem s úlevou, že je ten otrapa pryč. Za chvíli jsem na svého otravného zploditele zapomněl a užíval si smyslné masáže chodidel.

Vlastně ani nevím, proč chodím na obyčejnou masáž do bordelu. Tedy, v běžném životě je to takový můj politický aktivismus, abych ukázal, že si vážím i těch, jimiž ostatní opovrhují. Ale proč to dělám stejně i ve snu? Nevím, asi jsem po otci zdědil slabou fantazii.

Nevýhodou soft-služeb v bordelu je, že musím prostitutky zastavit, když se chystají po masáži pokračovat „něčím dalším“. A ta situace, bohužel, nastává i ve snech. Dáma přejela rukama nahoru po nohách, přesunula se celá výš a přirazila ke mně své horké tělo.

„Víte, aby nenastalo nedorozumění,“ začal jsem klidně vysvětlovat, stále se zavřenýma očima, „já jsem přišel opravdu jen...“

Ucítil jsem na tváři její horký dech.

A její horké vousy.

Vyděšeně jsem vyskočil z postele a zíral na prostitutku, jejíž krásné tělo bylo zakončeno úděsnou hlavou mého otce. Šklebil se na mě jak Herodes na neviňátko.

„Krucinál!“ zařval jsem, „ty seš fakt magor.“

„Nemysli si, že tě jen tak nechám se flákat,“ konstatovala suše kvazi-prostitutka, „zvedni se a hybaj do práce!“

„Ale já chci odpočívat. Už jsem říkal, že jsem po včerejšku mrtvej!“

„Jestli všechno zvládneš, jak máš, po zítřku budeš moct spát, jak dlouho budeš chtít.“

„Fakt?“

„No jo.“

„Slibuješ?“

„Na svou kariéru.“

Uchechl jsem se: „Jakou kariéru, simtě? Beze mě bys byl už dávno politická mrtvola.“

Tvářil se, že to neslyšel, a pokynul mi ke dveřím.

Probudil jsem se. Ležel jsem na otravně tvrdé kamenné desce, pod sebou jsem měl jen plátno, do něhož jsem byl celý zabalen. Ztuhlá záda z celodenního ležení na kameni nebyla ale nic proti tomu, jak mě bolely ruce, nohy a ta rána pod žebry. Teď, když jsem se probudil, začala zase krváčet. Prostě opruz.

Ztěžka jsem se zvedl a sundal ze sebe plátno. No, aspoň že mi nechali bederní roušku, jinak by za chvíli půlka Jeruzaléma čuměla na mého obřezaného ptáka.

Vchod do jeskyně byl zavalen velkým kamenem, ale to pro mě nebyl problém. Když dokážete chodit po vodě, dokážete bez problému odvalit i půltunový šutr.

Celého mě zasypal bílý vápencový prach, jak se kámen při posouvání odíral o stěnu. Než se zjevím apoštolům, měl bych se umýt.

Vstoupil jsem do zahrady, zalité unaveným nedělním sluncem.

Nitrozpytec (Lucie Peřinová)

Byl to věštecký sen! Na podobné věci nevěřím, ale tentokrát jako bych se díval na film s pevně daným scénářem. Byť trochu jako od Lynche. Holčička s rezavými vlasy se na mě stydlivě usmála: „Harry!“ Nejdřív jsem nereagoval, jmenuji se Jindra; ale když se stále dívala mým směrem, pochopil jsem, že jde nejspíš o Angličanku, která si mě jenom „přeložila“.

Chtěl jsem zavtipkovat, že kdybych si mohl vybrat, zvolil bych si jakékoliv jiné jméno než Jindřich. Mluvení v cizích řečech ve snech však vyžaduje tak usilovné soustředění, že se pokaždé vzbudím. Proto jsem slevil na dokonalosti a uchýlil se k jen zkrácené verzi: „I wanted to choose another name.“

„Dej pozor na cesty blátivé!“ zpřísnil náhle její pohled. Přemýšlel jsem, co varování může znamenat, když vtom se změnila v ošklivého skřeta. Zíral na mě nenávistně a pak jako by explodoval a roztránil se na tisíc malých střípků. Cítil jsem, jak s každým odlétajícím střípkem postupně ztrácím pocit jistoty a jakéhokoliv zázemí.

Stejně nepříjemně jsem se cítil i po probuzení. Celý den ale probíhal normálně, jezdil jsem v práci traktorem na čerstvém vzduchu a zvláštní pocit ze mě pomalu vyprchával. Poslední šichtu na mě čekalo hnojení dvou polí ve vískách Vlkov a Liškov.

Když jsem dohnojil vlkovské pole, už se smrákalo. Únava mě zmáhala, prasečí hnůj v rozmetadle, zaháknutém za traktorem, smrděl jako prase. Rozhodl jsem se, že dnes už na to pečů, jen zaparkuju traktor u pole v Liškově a ráno si kvůli nedodělanému restu přivstanu.

Mohl jsem jet z Vlkova jako vždy přes les, ale vzpomněl jsem si na varování ze sna: „*Pozor na cesty blátivé!*“ Vzal jsem to tedy přes vesnici. Sotva jsem udržel oči otevřené, se zíváním jsem projel liškovským náměstíčkem, okolo kašny se sousoším liščat, okolo malebných domečků s pastelově natřenými fasádami. Projel jsem i okolo toho nejhezčího domu, kde bydlí Eliška. Holka krev a mlíko, razítko na maturitním vysvědčení ještě nezaschlé. Bezstarostná, bezhlavě do mě zamilovaná a bez zábran mi poskytující jakékoliv potěšení. Měl snad můj sen souvislost s tímhle nádherným rusovlasým liščátkem?

U pole jsem nasedl na kolo a vyrazil směrem k našemu paneláčku. Opačným směrem, než kam mě táhlo srdce. Za jinou dívkou, praktickou Ginny, se kterou jsem se seznámil už před x lety při toulkách Británií a která má zábrany ve všem, kromě plánování naší svatby, dětí a dalších starostí, na které ještě nejsem připravený.

Asi půlhodinová jízda na kole a svěží večerní vzduch mě trochu probraly a oddálily touhu vrátit se hned domů. Zašel jsem do baru na jedno. Nebo na dvě. Nevím, kolik jsem jich nakonec měl. Opřel jsem si hlavu o stůl a na maloučkou chvíli zavřel oči. Myslel jsem na Elišku. Na její obrovská ňadra. Zrzavý klín. Všechny polohy, které její mladé tělo zvládá. Začal jsem jí o tom všem psát nadržanou SMSku, detailnější být nemohla. Vzrušení mě ovládlo a v netrpělivém očekávání odpovědi v podobném duchu jsem zprávu odeslal na E, E, honem, kde sakra je to debilní E?! Tady! Odesláno. Na – Eugenii!

„I wanted to choose another name.“

V zatemnělé mysli se rodí potemnělé nápady. Věřil jsem, že Ginny, kterou mám v telefonu uloženou pod úřední variantou jejího jména, už spí. Byl jsem skutečně přesvědčený, že když dorazím rychle domů, potichu proklouznu do ložnice a vymažu jí z mobilu poslední konverzaci rozhodně se netýkající jejího chlapeckého hrudníku, blond vlasů a sexuální askeze, že mi to prostě projde.

Číhala na balkoně. Zasyčela na mě, ať ani nevytahuju klíče, že nechce dělat scénu sousedům. Zkusil jsem nechápat, zatloukat, přemlouvat, vtipkovat, prosit a urážet, ale nic nezabralo. Hodila

dolů batoh s mými věcmi, včetně iPadu, protože něco křuplo a pravděpodobně se rozbilo na tisíc malých kousků. Poté vyhazovala plnou náruč špinavého oblečení, dramaticky kus po kuse, zabaleného jen do nadávek – co kus oděvu, to peprná nadávka.

Stál jsem tam, ve svitu měsíce, nebo spíš pouliční lampy, jako kretén. Na hlavě mi přistála „Svině!“ a růžová ponožka. Nevím, jestli byla Ginnina, nebo jestli mi vyprala mou bílou s červeným prádlem, ale přišlo mi to v tom okamžiku absurdní. Pochopil jsem, o jakou ztrátu zázemí se v mém snu jednalo. A všechno mi bylo najednou úplně jedno.

Sundal jsem ten kousek prádla z hlavy, zamilovaně si ho prohlédl a hlasitě, aby mě ta potvora, co si mě dovolila vyhodit ze svého vlastního bytu, slyšela, jsem pištivě radostným hlasem zvolal:

„Pán dal Dobbymu ponožku! Dobby je volný!“

Prásknutím balkonovými dveřmi ale snová věštba neskončila.

„Vim, ze jsou čtyři rano, ale sedam do taxiku a jedu za Tebou. Jsi ta prava! Ginny byla omyl. Je to minulost. Miluju Te a chci s Tebou zit. Now and forever! Lasko.“

Tentokrát jsem se hodně soustředil, abych to poslal skutečně Elišce. Myslel jsem, že ji vzbudím a že mi rozespale odpoví jakoby nahněvanou zprávou plnou emoji xichtíků. Ale při tom bude šťastná, že jsem se konečně rozhoupal a vybral si ji. Střípky, které zbyly z předchozího vztahu, budou nahrazeny skleněnou karafou vztahu nového a bude jen na nás, čím vším ji naplníme. Teď už se nebojím nejistoty, nepříjemný pocit ze snu je pryč, jsem otevřen novým výzvám.

Telefon se rozvibroval – Eliška volá! Pln radostné euforie jsem nedočkavě zmáčkl zelené tlačítko. Eliščin hlas však vůbec neznel jako v mých představách. Žádná rozněžnělost a vstřícné pochopení, dojetím třesoucí se hlásek a slzičky štěstí!

„Proboha, teď nejezdi! Tady je katastrofa! Jsou tu hasiči až z Hradce a čistí celou hlavní silnici. Nějakej magor večer vohodil celou vesnici hovnama. Všecko! Průčelí baráků do půlky druhéjch pater, zaparkovaný auta, sochy, dopravní značky, všecko je zasraný a nikdo nic neviděl. Jen je tu k poblíží nedejchatelno!“

„*Pozor na cesty blátivé!*“ zadunělo mi opět hlavou. Kdybych jel přes les, zas až tak moc by nevadilo, že jsem zapomněl vypnout trysky rozmetadla.

A tak jsem toho rána přišel naráz o přítelkyni, bydlení, práci, a když se Eliška dozvěděla, že ten magor, co z Liškova udělal *cesty blátivé*, jsem já, tak i o milenku.

Ale bude líp, právě jsem si koupil Výkladový slovník snů.

Třikrát (Míša Voldřichová)

Když sen mne měkce uchopil
a do svých křídel vzal,
já mysl svoji utišil
a chvíli jen tak spal
na břehu zlatě stříbrném,
kde černé jezero
se matně v přítmí modravém
pod mraky ztrácelo.
Já spal i nespal,
snil i bděl,
až voda stoupla výš
a tu ze změti rybích těl
zřím dívku kráčet blíž.

„Třikrát smíš žádat, tak třikrát si přej,“
to řekla mi sladce, „pak děj se, co děj!
Tak třikrát smíš žádat a třikrát si přej,
noc ještě je dlouhá, tak nespíchej!“

A tmou se rudě zablesklo,
když vztáhla ruce k mým,
jen jezero se zalesklo
nad tím mým váháním.
Já v jejím jasu tiše stál,
už její mocí jat.
Tak Dábel sám si se mnou hrál
jak anděl můj i kat!

„Třikrát smíš žádat...
...tak nepospíchej!“

Ty čarodějko temných vod,
jen jedno přání mám –
– až propadneš se do temnot,
necht' zas tě přivolám!
A sotva spánek navštíví
znavené oči mé,
ať jezero mne zkonejší
na březích z kamene.
Tam rozlet' se vody v dál,
ty, dívko, vyjdi vstříc
mně na pobřeží z černých skal
a nezapomeň říct:

„Třikrát smíš žádat, tak třikrát si přej,“
to řekneš mi sladce, pak děj se, co děj.
„Tak třikrát smíš žádat a třikrát si přej,
noc naše je VĚČNÁ, tak nepospíchej!“

Cesta do pravěku (Dagmar Lachmanová)

Pamatujete si ten film Karla Zemana? Když jsem ho jako malá holka viděla, strašně jsem chtěla nasednout do loďky a plout s těmi kluky. Snila jsem o tom, jak potkávám pravěké lidi, mamuty, dinosaury, živé trilobity.

I dnes občas proti proudu času vyplouvám. Jen ta řeka nevede do pravěku planety, ale do mého vlastního pravěku.

Jednoho krásného dne opět nasedám jako háček do kánoe a se mnou nastupuje s pádlem v ruce můj spolehlivý zadák. Před cestou se s námi loučí mladý muž s malým synkem a těhotnou manželkou. Zamávají a my odrážíme od břehu. Poplujeme proti proudu, takže to moc rychle nepůjde. Maximálně deset let denně. Těším se. Víím, že první den bude pohodový. Čeká nás poměrně klidná, ale zajímavá plavba jen s jedním, zato velmi nebezpečným jezem. Pamatuji si, že nám jeho překonání dá hodně práce. Že se téměř cvakneme, poztrácíme pár nedůležitých drobností, ale že to zvládneme...

K večeru se na palubě objeví pasažér. Ten dospělý mladý táta, můj syn, který se s námi ráno loučil. Teď nám ale jeho postpubertální křeče lehce rozkymácí loď. Nic vážného se však nestane. První den a prvních deset let máme za sebou. Na noc se utáboříme a spíme pod širákem, s pohledem na miliony hvězd nad námi.

Když se však ráno probudím, nebe je pošmourné, poprchává, věci máme vlhké a můj skvělý zadák je pryč. Na prahu dalšího dne jsem sama s otráveným teenagerem. Musím si přisednout dozadu, hezky rychle se naučit pádlovat za dva a řídit loď bez pořádného háčka. Chlapec se vpředu snaží, ale do chlapa má daleko. Plujeme

pomalu. Sice nám občas nějaký mužský nabídne pomoc, ale ukazuje se, že je to spíš ke škodě než k užítku. Se synem se nakonec nějak sehrajeme a dokážeme vyvinout docela slušnou rychlost. Do večera urazíme něco přes sedm let.

Táboření na břehu je fajn, ale pohodu nám pokazí vlezlý nechutný opilec, který se k nám, kdoví proč, chce přidat. Usíná se nám hodně těžko a moc špatně spíme.

Nové ráno nám to ale všechno vynahradí. Roztrhanými mraky začíná vykukovat sluníčko, pobuda přes noc téměř vystrízlivěl a kupodivu se zdá, že si ho můj malý chlapec docela oblíbil. Vyplováme. Sleduji, jak se z protivného individua během dopoledne pomalu stává příjemný muž. Dokonce se ukazuje jako vážně dobrý zadák. Takže si můžu odpočinout, natáhnout nohy na příd' a chvíli se opalovat. Ale ne moc dlouho. Malý chlapeček začíná trošku zlobit. Plácá maličkým pádlíčkem do vody a to nás poněkud brzdí. Beru si kloučka dopředu na klín, abych ho zabavila, a své pádlo pokládám do lodi. Můžu si to dovolit. Ten sympatický zadák, kluk, kterého miluju, a táta mého syna, je vážně borec. Zkušeně kormidluje, zabírá pravidelně pádlem a do večera máme za sebou celých deset let.

Večer uspím naše batole a dlouho sedíme v objetí, v teple jednoho spacáku zezadu a malého ohýnku zepředu. Před usnutím se polibkem rozloučím s naším malým miminkem. Víím, že zítra se toho opět hodně změní.

Vstáváme do nádherného nového dne. Češu si vlasy, které mi přes noc narostly až téměř do pasu. Je mi lehce, na starost mám jen sebe a své občas rozhoupané pocity. Sedáme do lodi a vyjíždíme opravdu rychle. Jsme dokonale sehraná posádka. Odpoledne ale potkáváme dvě bachraté pramice s našimi spolužáky z gymplu. Je na nich fakt sranda. Rozloučíme se a nalodíme každý ke svým kamarádům. Po chvíli mi ta druhá pramice zmizí z očí, ale je to jedno. Večer mi při vystupování na břeh pomáhají hned několikery chlapecké ruce. Mám za sebou dalších deset let.

Ráno se probouzím a rodiče mne popohánějí:

„Honem se sbal, máme před sebou dlouhý den. Musíme ujet tak šestnáct, sedmnáct let.“ Balíme stan a všechny věci do loďáku a sedáme si do pohodlného člunu. Mamka dopředu, tatka dozadu k malému motorku. Startujeme. Já a moje mladší sestra sedíme uprostřed. Je to legrace. Nejprve se dobře bavíme, ale postupně se začínáme škorpit. Později, někdy po odpolední svačině, jsem najednou na své lavičce sama. Zdá se mi, že se loď i máma s tátou zvětšili. A nějak mě neudrží nožičky, musím si lehnout. Mávám ručičkama a směju se na dva obličej, které se nade mnou naklání.

A pak jsem konečně u cíle. Plavu v teplém, vlídném moři, cumlám si paleček a kolem slyším uklidňující tlukot milujícího srdce.

Noční můra (Magdaléna Králová)

„Ale, Tommy, to je milé překvapení. Jen pojd' dál.“

Drobný tmavovlasý chlapec, na něhož byla tato slova směřována, poděkoval a vklouzl do předsíně. Těžký pach zatuchliny, naftalenových kuliček a nějakých blížie neurčitelných bylin mu vnikl do nosu a vyplnil celou hlavu. Také si nemohl nevšimnout podivných fotografií a symbolů na zdech, které byly zřetelné i přes šedivý závoj šera, jež tady panovalo.

„Nečekala jsem tě tu. Co tě sem přivádí?“ zeptala se majitelka domu a zavřela za příchozím dveře.

„Měl jsem sen,“ řekl Tommy a nasucho polkl, prohlížeje si ty prazvláštní obrazy. „Tatínek mi říkal, že vy o těchto věcech víte hodně.“

Paní domu se zasmála. „Ano, vskutku. Co kdyby sis sedl do obývacího? Udělám ti čaj a potom si můžeme o tvém snu popovídat.“

„Ne. Ch-chci říct, ne, děkuji, čaj nebude potřeba. Jen vám to převyprávím, vy mi řeknete, co to znamená, a hned zas půjdu. Nechci zdržovat.“

Tommy by v životě nahlas nepřiznal, že mu dům paní Barkerové nahání hrůzu, to ale nic neměnilo na tom, že to byla pravda. Melissa Barkerová patřila k těm, o kterých se mezi lidmi mluví jako o podivínech či dokonce blázních, a když člověk vyslovil její jméno, náhle pocítil podivné nutkání ohlédnout se přes rameno, zda nestojí za ním. Nikdo ze zdejších občanů ji neměl úplně v lásce, ale nepřátele také žádné neměla. Co obyvatelé městečka věděli, byla odborníci na nadpřirozené jevy, výklad snů a podobné věci, což se také na jejím bydlení odráželo. Měla jediného syna, mladšího, než byl Tommy (který letos oslavil deset let), ten však nebyl zrovna

doma. Aby taky ano, prázdniny začínaly a byl ten správný čas vyrazit někam na výlet. Kdo by zůstával na tak děsivém místě?

Tommy se posadil na jedno ze dvou křesel, která v obýváku paní Barkerové stála. Kromě nich se tu nacházel malý stolek, stará televize a knihovna a jedna stěna se málem ztrácela pod vrstvou polaroidových fotografií rádobý nadpřirozených jevů. Nikde žádný obrázek jí samotné nebo jejího syna. Melissa Barkerová si sedla naproti němu.

„Tak povídej,“ začala. „O čem se ti zdálo?“

Tommy se nervózně ošil. „Byl tam kluk, kterého chtěli zabít.“

Utíkal. Plíce mu hořely a nohy se pod ním podlamovaly, věděl však, že zastavení by ho mohlo stát život. Jako blesk se prohnal chodbou, minul koupelnu (kdyby měl čas jít dovnitř a podívat se do zrcadla, viděl by Tommy tvář, která nepatřila jemu) a seběhl schody.

„Utíkal. Nechtěl se vzdát, ale neměl šanci, víte?“

Neběžel k domovním dveřím – nějak věděl, jak už se to ve snech stává, že budou zamčené. Místo toho zatočil prudce doprava a zamířil k dalším schodům. Tyhle vedly do sklepa.

„Schoval se ve sklepě, nemohl nikam jinam.“

Tommy – nebo kdokoliv, z jehož pohledu Tommy sen prožíval – se skrčil za hromadu uhlí. Strachem skoro ani nedýchal a přál si, aby mohl nějak zklidnit své splašeně bijící srdce. Přes jeho úderý málem neslyšel zvuk kroků a vrznutí třetího schodu nad zemí. Vždycky takhle vrznul, když jste na něj šlápli. Skrčil se ještě trochu, nesměl být nalezen.

„Nakonec ho našli. Neschoval se moc dobře, ale to ve sklepě snad ani nejde.“

„Ale, tady tě máme. Myslel sis, že se schováš, spratku?“ Jedna ruka vytáhla silným šklubnutím Tommyho na nohy. Ta druhá svírala sekyru na štípání dřeva, docela obyčejnou – Tommyho strach a slabé světlo pronikající shora z ní však udělalo nástroj zkázy, kosu samotné Smrti.

„Ne, prosím...“ fňukl Tommy do tváře své vlastní matky. A to byla jeho poslední slova.

„Zabili ho sekyrou. Zatnuli mu ji do hlavy, několikrát. Nebylo to potřeba, umřel by i po jedné ráně. Ale vrah měl asi vztek, nevím.“ Tommy pokrčil rameny. „Asi ano, měl vztek, jinak by to neudělal. Anebo se chtěl prostě jenom ujistit, že ten kluk je doopravdy mrtvý. Aby nekřičel nebo tak něco.“ Nešťastně upřel pohled na paní Barkerovou. „Pomůžete mi? Doopravdy mě to zajímá.“

Paní Barkerová, která doted' seděla a zamyšleně poslouchala Tommyho vyprávění, se zvedla a přešla ke knihovně, kde, jak Tommy usoudil, začala hledat snář. „Tommy?“ ohlédla se ještě přes rameno.

„Ano?“

„Viděl jsi vrahovi do tváře? Tušíš, o koho šlo?“

Tommy se nadechl. Chvilí uvažoval, že řekne, že ne, ale pak tuto možnost zavrhl. Přeci jen, to byla část, která ho nejvíc vyděsila a přinutila ho se o ten sen tolik zajímat.

„Ano. Byla to maminka toho kluka.“

Paní Barkerové vypadla kniha z ruky. Nárazem do podlahy se rozevřela. „Proboha,“ hlesla Melissa Barkerová a utekla z pokoje ven.

„Paní Barkerová?“ zavolal Tommy. Vyskočil z křesla a udělal pár nejistých kroků vpřed. Potom se ohlédl zpátky ke křeslu, nejistý, co by měl dělat. Nakonec se rozhodl ji následovat.

Nepotřeboval jít moc daleko. Stála v předsíni a pod všemi těmi symboly a s tmavými rozčuchanými vlasy připomínala zlou čarodějnici. A v ruce držela sekyru, kterou už Tommy někde viděl.

Klopýtl dozadu, ochromený zděšením. Náhle začínal chápat.

„Jistě pochopíš, že tě nemohu nechat odejít,“ řekla paní Barkerová a přiblížila se k Tommymu o pár kroků. Z jeho hrdla se vydralo zděšené zakňučení. Ona se zasmála.

„Víš toho příliš mnoho,“ dodala a rozmáchla se.

Sekyru zaťala několikrát. Aby se ujistila, že nebude křičet.

Jak jsem ho nenechal umřít (Theodoric F. Addair)

Na skle už stačily zkondenzovat drobné vodní kapky. Ty družnější z nich se spojily se svými sousedkami a posíleny mentalitou davu začaly opovážlivě stékat na desku stolu ve snaze vykroužit na dřevě další pomíjivě věčnou stopu.

Bude lepší neotálet. Vodka z mrazáku chutná líp než teplá vodka, a i když o chuť momentálně nešlo – přinejmenším ne v první řadě – cítil jsem, jak se mi pusa kroutí odporem už jen při představě pokojové teploty nápoje.

Jedna hodina po poledni a čtvrtý panák. Mám pocit, že by se z toho dalo něco vypočítat. Možná je to slovní úloha. Jenomže mou mysl zahalovala příjemná otupělost a počítání bylo to poslední, do čeho by se mi chtělo. No, možná ne úplně poslední. Ale rozhodně bych to umístil někam na chvost.

Otočit sklenici dnem vzhůru a rychle polknout. Ne, chuť vážně není to, co by na tomhle pochybném rituálu bylo podstatné. Ale dá se to přežít. Ledacos se dá přežít, když se člověk snaží. Nebo když pod ním osud tu vodu přihřívá pomalu.

První stopy necitlivosti se soustředí ve rtech. Jako když jde člověk od zubaře a neví, jestli neslintá a nepůsobí na spolucestující v metru jako šílenec. Jak dlouho to může trvat, než se ten pocit propracuje od rtů až do duše? Další slovní úloha, jenomže v ní chybí kus zadání. Nikdo neví, jak daleko je to od rtů do duše. Zatím se mi ještě nepodařilo vypít tolik, abych to zjistil.

Páni, tohle pití snad někdo musel vylepšit nějakou ilegální substancí. Obrysy se rozostřily a barvy zvýraznily. Jako pohled z kolotoče, nevidíš detaily, ale kolem se míhají jásavě pestré

šmouhy. I to točení hlavy tomu odpovídalo. Chvíli jsem to s odtažitým zájmem pozoroval, když se ozvalo zaklepání.

„Dále!“ zavolal jsem s pocitem mentální nedostatečnosti, protože to zaklepání se ozvalo na dveře mé pracovní místnosti v domě, v němž kromě mě nikdo není. Už dlouho.

Klepání zaznělo znovu. Teď to bylo spíš takové chabě zaškrábání. Jediná zvířata, co mám doma, jsou afričtí šneci, kteří jsou jednak v terárku a jednak si ani s největší mírou fantazie nedovedu představit, jak klepou na dveře, a tak jsem se s obtížemi zvedl a šel otevřít.

„To je dost,“ hlesl chabě hlásek za dveřmi, ačkoli na první pohled za nimi nikdo nestál.

Sklopil jsem oči níž. A ještě níž. Ani na druhý pohled za nimi nikdo nestál, zato za nimi někdo ležel. Nebo možná něco. Nebyl jsem si jistý.

Bylo to napůl schoulené do klubíčka a napůl jako by to tálo a roztékalo se. Bylo to velké asi jako průměrná kočka a duhově strakaté, ale všechny barvy na tom byly vybledlé a seprané. Kdybych to měl popsat jedním slovem, bylo by to slovo žalostný. Kdyby dvěma, tak hromádka neštěstí.

„Nenech mě umřít,“ řeklo to.

Tupě jsem na to zíral a trochu se mi chtělo zvracet. Buď z toho, jak hnusně to vypadalo, nebo z vodky. Opřel jsem se o futro a ještě chvíli jsem na to civěl, dokud se mi hlava nezačala motat míň a taky dokud jsem si nezvykl na ten pohled.

„Soseš?“ zeptal jsem se. Znělo to jinak, než jsem plánoval. Polkl jsem a zkusil jsem to ještě jednou: „Co seš?“

Jo, to bylo o něco lepší.

Z té tající věci se natáhlo něco jako pacička, nebo možná tykadlo. Prostě takový podlouhlý kousek. A zašmátral směrem ke mně.

„Dotkni se mě.“

Natáhl jsem prst a po krátkém hledání správného směru jsem se trefil špičkou prstu na špičku... pacičky.

Sedím u stolu, soustředěný obličej ozářený svitem monitoru. Za oknem se objevuje příslib blížícího se úsvitu. Neúnavně tūkám do klávesnice. Poslední věty, poslední slova.

Střih.

Rozechvěle otevírám e-mail: Bude nám potěšením vydat Vaši knihu.

Střih.

Sedím u stolku v knihkupectví a už mě doopravdy bolí ruka i pusa, ale stejně se nemůžu přestat usmívat na každého dalšího člověka, který přijde na řadu v dlouhé frontě a přistrčí přede mě knížku k podpisu...

Zatočila se mi hlava a chtělo se mi zvracet, buď z vodky, nebo z toho, jak krásně to vypadalo. Ucukl jsem rukou a sesul jsem se podél futer do sedu.

„Už si na mě vzpomínáš?“ řekla ta tající věc. „Já jsem tvůj sen. Proč jsi na mě zapomněl? Umřu, když na mě zapomeš.“

„Když já mám teďka spoustu problémů...“ řekl jsem chabě. I mně samotnému to znělo jako výmluvy.

Sen, ačkoli neměl nic, čemu by se dalo říkat obličej, se zatvářil vyčítavě.

„A je ti snad beze mě líp?“ zeptal se dotčeně.

Bylo mi bez něj líp? Snažil jsem se zavzpomínat na doby, kdy jsem ho ještě měl. Kdy jsem v něj ještě trochu věřil, i když jen pro sebe a potají. Zavrtěl jsem hlavou, až se mi znovu zamotala.

„Neni,“ přiznal jsem. „Neni mi líp.“

„No vidíš,“ kníkl sen, „tak se krucinál koukej sebrat a začni s tím něco dělat, nebo je po nás. No nekoukej tak, tobě to taky nedělá dobře. Ale napřed se vyspi,“ pobídl mě překvapivě laskavě.

Zdálo se mi, že se tomu pokynu nedá vzdorovat. Přinejmenším tomu o spaní. Sesul jsem se ještě kousek a oči se mi zavřely prakticky samy.

„Dobře,“ zamumlal jsem ještě a připadalo mi, jako by mi za zavřenými víčky zatančil vír pestrých barev.

Vzbudil jsem se v přesně takovém stavu, jak se dalo očekávat – se slepenýma očima, poslintanou bradou a permoníky v hlavě.

Pomalu se mi začalo vybavovat to podivné setkání. Zamrkal jsem a zaostřil na podlahu u dveří. Po tající hromádce barev ani památky. Rozhlédl jsem se a poprvé jsem doopravdy viděl, jak to v pracovně vypadá. Klávesnici pokrýval prach, stejný osud postihl i hromadu prázdných lahví. Popelník přetékal nedopalky a pod stolem se válela sklenice – nejspíš už dlouho, protože jsem si nevzpomínal, kdy jsem si přestal nalévat a začal si přihýbat rovnou z flašky.

Hlava mě bolela jako střep, ale věděl jsem, že se mi to nezdálo. U dveří sice nic neleželo, ale někde vzadu za mýma očima cosi žilo, cosi pestrého, na co jsem skoro zapomněl. Zvedl jsem se a pustil se do úklidu. V tomhle binci se přece nedá psát.

Barevný osud (Mizuki Kaeda)

Elena se zrovna vracela domů, když se ten kouzelný okamžik udál. Snila o něm neustále, dnem i nocí myslela na člověka, který její skryté přání vyslyší. Proto nezabránila špetce zklamání, jakmile se to stalo v autobuse.

Výjimečně musela využít městské veřejné dopravy, protože se jí večer předtím porouchalo auto. Nadšená z toho ani trochu nebyla, musela oprašovat své znalosti ze střední školy, kdy se dopravovala za vzděláním z vesnice do velkoměsta. Nakonec, aby ušetřila trápení rodičům, v osmnácti utratila své čerstvě nabyté peníze z pojištění na zkoušky v autoškole. Hlavně otec byl z pozdějšího řidičského průkazu nadšený. I to byl důvod, proč nehledala pomoc doma a radši se odhodlala podstoupit cestu plnou propocených triček a zápachu bezdomovců.

Posadila se doprostřed autobusu na prázdné sedadlo. Tašku s notebookem si přitiskla více k tělu, rty semkla do úzké linky, když k jejímu nosu dorazil první výrazný puch – alkoholový odér. Nikdy nechápala lidi, co si takto ničili zdraví, rodiče ji vždy vychovávali ve slušnou dívku. Nestěžovala si, nepřipadalo jí zvláštní, že si na rozdíl od svých spolužáků neužívá života plnými doušky. To můžu i po tom, jak dostuduji, pomyslela si, zatímco si prohlížela ubíhající krajinu za oknem vozidla. Sledovala odstíny bílé, černé a šedé. Žádné jiné barvy neviděla, ostatně jako většina obyvatel Země. Elena totiž pořád nenašla toho pravého, o němž její matka tak nadšeně básnila. Mohla si pouze domýšlet, jaké to je, dotknout se něčí ruky a spatřit nepopsatelnou krásu, která se před ní do té doby schovávala.

Zabránila hlasitému povzdechu, když na příští zastávce nastoupil pochybně vypadající kluk. Mohlo se jednat o středoškoláka, jenž jen stěží prospíval se samými výbornými. Nejvíce slečnu odpudil jeho vzhled – tetování na krku a balíček cigaret vyčnívající z kapsy od kalhot. Nejhorší ale na tom pro dívku bylo, že si sedl vedle ní. Neoptal se, jestli je volno. Neřešil, že může Elena někomu držet místo. Sprostě si ho zabral jako nějaký barbar, jako Němci české a slovenské země ve dvacátém století. Podle dívky se z mladíka najednou stal velitel nacistické strany, jenž hlásil, že toto místo je obsazeno a svolení na to nepotřebuje. Rozčilovalo ji to.

Než se jejich prsty o sebe otřely.

Zamrkala. Bylo to... bylo to kouzelné. Zírala na nespočet barev, které ji zničehonic obklopily. Nikdy je v životě neviděla, nikdy je nezahlédla. Ani jednu z nich nedokázala pojmenovat, natož teprve popsat. Ten okamžik trval chvilku, ale změnil jí naprosto život.

Aniž by to zaregistrovala, zašeptala zasněně: „Vidíš to taky?“

Chlapec na ni pohlédl. Zprvu si nebyl jistý, jestli slyšel dobře a jestli žena vůbec mluví na něho. Když se však jejich oči střetly, rozpoznal v těch Eleniných malé otazníky. Rozhlédl se kolem sebe. Nakonec znovu skončil u své dočasné sousedky. „Co bych měl vidět?“

„Přece ty barvy!“

Středoškolák se nejistě poškrábal na týle. Znovu se rozhlédl, aby se ujistil, že se nic nezměnilo. V ten samý moment pronesl pro dívku zdrcující slova: „Vždyť je svět pořád černobílý, nic se nezměnilo.“

Elenin úsměv povadl. Tělem se jí rozlilo zklamání. V duchu křičela na téměř muže, že si z ní musí dělat srandu, protože barvy vidí jenom pro sebe dělaní lidí spojení červenou nití. Pletla se, tak moc šeredně se pletla.

Nikde totiž nebylo psáno, že pro vaši osudovou lásku jste i vy ta pravá osoba.

Zahozené sny (Lucie Peřinová)

„Jako chlapec snil, že se stane lodním kapitánem, ale vzdal to, když mu kdosi vysvětlil, co jsou to žraloci.“

Woody Allen

Když bylo Jitce deset let, její životní sen představovala Bárbína. Bez přehánění! Mluvíme o osmdesátých letech, kdy sehnat Barbie bylo jako vyhrát loterii. Neexistovaly ani levnější napodobeniny. Její kamarádka Pavlínka Michálková měla to štěstí, že jejich otec pracoval v Německu, sice jen východním, ale i tak dokázal pašovat hračky, o kterých si ostatní mohli nechat akorát zdát. Jitka si k Pavlínce často chodívala hrát a záviděla jí tři Bárbíny, navíc i s vlastním domečkem.

Když pak pod stromečkem našla mrkací pannu československé výroby, ze které byli její rodiče soudružsky nadšení a považovali ji za nejen plnohodnotnou, ale dokonce za luxusnější náhradu buržoazní Bárbíny, rozplakala se a mrkačka se stala nejnáviděnější hračkou.

V roce 1997 bylo Jitce dvacet let. Její sny začaly nabírat na praktičnosti. Chtěla se vdát za George Michaela! Ráda si před usnutím představovala jeho ruce na svém těle, za hudebního podkresu hitu *„I want your sex“*.

O rok později George Michaela zatkli na veřejných záchodcích pro homosexuály a tak se její romantický sen rozplynul velice neromanticky. Potkala však Kamila, se kterým prožila poměrně hezký vztah, který po čtyřech letech vyústil v svatbu a pořízení si dvoupodlažního domku na kraji Prahy.

Se začátkem třetí dekády se Jitce ozvaly biologické hodiny. *Tik, tak, pane učiteli, už je čas!* Plakávala pokaždé, když se jí zase dostavila menstruace. Dodržovali veškerá lékařská doporučení, zkoušeli i všechny možné babské rady. Bezradostný sex měli jen obden v plodných dnech, aby si nevystříleli kvalitní borce. Před aktem samotným si Kamil k pytlíku přikládal pytlík s mraženým hráškem, protože si na internetu přečetli, že teplo zabíjí spermie. Věnovali se pouze doporučené poloze misionáře, při které se Jitka po Kamilově ejakulaci mohla snadno přesunout k čelu postele a s nohama opřenýma o zeď lehávala alespoň půl hodiny bez hnutí a bez umytí, aby ani kapka nepřišla nazmar.

Po dvou letech snažení se přestali snažit a spoléhali na to, že když nebudou tlačit na pilu, zadaří se samo. Ale předstírat netlačení na pilu vydrželi asi jen půl roku a pak se objednali na kliniku reprodukční medicíny. Tam Jitce zjistili alergii na Kamilovy spermie a nepřátelské prostředí v děloze. Pravděpodobnost na početí maximálně patnáct procent.

S úderem čtyřicítky se Jitka definitivně rozhodla, že vysněné dítě nahradí poznáváním světa. Že bude cestovat, i do neobvyklých destinací, bude pomáhat v indických vesničkách, projede si africké safari, zachrání deštný prales v Amazonii nebo tuleně v Grónsku.

Jenže Kamil psychicky nezvládl, že se vzdala snah o dítě, a opustil ji. Rozvod proběhl rychle a poklidně, ale při majetkovém vypořádání většinu úspor získal on, protože Jitka myslela na stará kolena a upřednostnila před cestováním jistotu v podobě domu, který měla ráda.

Vysnila si tedy sen náhradní - stane se slavnou. Vytvoří originální umělecké dílo, založí blog, nebo nazpívá song, přihlásí se do Talentu, to je jedno. Hlavně z ní musí být celebrita.

Ale místo tvůrčího jí nastalo období zdravotních potíží. Projevy byly spíš nepříjemné než bolestivé, zvonilo jí v uších, pod kůží měla četné zduřelinky a trpěla mravenčením v končetinách. Lékaři měli s diagnózou onkologické choroby jasno, ale pomocí léků tlumili jen bolesti a příznaky, příčinu vyléčit nedokázali. Uklidňovali Jitku, že se v žádném případě nejedná o konec, že to jsou spíš

prekancerózní buňky, které nemusí v rakovinu vyústit a nádory mohou zůstat nezhoubnými. Ale zmínka o rakovině bylo v jednom souvětí přes dvacet a to Jitku, jakkoliv silnou ženou se cítila být, rozplakalo a uvrhlo do deprese.

Byly to nejsmutnější Vánoce v Jitčině životě. Ale už o těch příštích se všechny její životní sny do jednoho naplnily.

Na Silvestra toho smutného roku jí totiž kamarádka Pavlína domluvila rande naslepo. Pohledný vdovec a lékař. Nebylo to úplně „slepé“ rande, Jirka byl Pavlínin starší bratr, se kterým se Jitka jako malá často vídávala. Ale jelikož poslední čtvrtstoletí žil v USA, ztratili kontakt. Přesto našli společnou řeč nejen s tématem vzpomínek. Dokonce na přetřes přišla i Jitčina nemoc, Jiří totiž pracoval na výzkumu léků právě proti neurofibromatóze.

Než se Jiří po svátcích vrátil do Ameriky, viděli se ještě čtyřikrát, z toho jednou i přes noc. Respektive přes dvě noci, kdy z postele nevylezli téměř celý den. Pak si hodně mailovali a skypovali a potom, na svatého Valentýna, přivezl Jitce kurýr obrovský koš rudých růží s cedulkou: „Vezmeš si mě? George“.

Málem omdlela. Když mu volala, co to vyvádí a že by do něj vůbec neřekla, že je takový romantický blázen, odpověděl jí, teď už zase v duchu onoho cynického skeptika, jakého znala a milovala: „Ale v tomhle případě nejde o žádnou romantiku, miláčku, to je čistě praktická záležitost. Musíš si mě vzít, abys získala americké občanství. Trvalý pobyt je totiž jedna z podmínek účasti na klinickém testování našeho léku, do kterého jsem tě právě navrhl.“

Málem omdlela podruhé. Ale potom hned začala jednat. Nikdy v životě nejednala rázněji a bezhlavěji. Na termín Georgovy letní dovolené naplánovala malou svatbu s rodinami v Praze; začala si vyřizovat všechny administrativní věci ohledně vycestování i nastávajícího sňatku; v práci podala výpověď a prodala dům i se všemi věcmi, které by jí připomínaly starý život; spálila všechny mosty.

Před Vánocemi toho šťastného roku se naposledy procházela podvečerní Prahou a rozjímalá nad rozhodnutím vyjít vstříc svým zahozeným životním snům.

Proslaví se - jako první pacient testovaného léku.

Bude cestovat do USA a až léčba zabere, tak i po všech krásách americké přírody.

Stráví zbytek života po boku George Michaela – no, dobře, George Michálka.

Míjela právě Dům hraček a uvědomila si, že ještě nekoupila žádný vánoční dárek jeho dětem z prvního manželství. Ano, i tento sen se jí splní. Bude s ním vychovávat dva téměř dospělé kluky a desetiletou holčičku. Vešla do hračkárny a vybrala zamykací deník s obrázkem z Ledového království a dvě stolní hry. Už chtěla zamířit k pokladně, když vtom si uvědomila, že jí ještě něco chybí.

A v oddělení Bárbín si nakonec splnila i svůj první životní sen.

Čísla (Hanka Mičová)

Ela má ráda čísla. Čísla se nemění, čísla mluví pravdu. Celý svět lze vyjádřit matematicky. Čísla všechno vysvětlí. Můžete je předvídat a můžete se na ně spolehnout. $1+1=2$. To se nezmění, i kdybyste se postavili na hlavu.

Ondra, na druhé straně, překypuje nápady a sny a možnostmi. Ondra sní s otevřenýma očima, oblohu maluje na zeleno a trávu na fialovo, nechává ulice zarůst bujnou vegetací a mění lidi v divoká zvířata.

Ondra vpadne do jejího života a začne ji obalovat svojí snovou realitou. Je nepředvídatelný a někdy pro něj 1 znamená 4, takže $1+1=8$.

Ela nemá ráda Ondru. Nerada mění významy věcí, které mají mít jen jediný význam. Ela nechce slyšet, že $1+2+2=25$. Ela se v noci budí s hrůzou ze snů, ve kterých ji pronásledují modré žirafy a ve kterých $5-2=7$.

Ondra se na Elu zubí přes kopeček modré zmrzliny, zatímco Ela líže vanilkovou. Ela tomu nerozumí. Který dospělý člověk by si dával šmoulovou zmrzlinu? A přitom to byl kompromis. Ondra chtěl do zmrzlinářství, kde prodávají příchuť svíčkové omáčky.

A co na tom, že Ela vidí svět takový, jaký je – převedený do čísel, konstant a statistik? Sluneční soustava má 8 planet. Země je rozdělená na 206 států. Na světě existuje 5500 druhů savců. Člověk má v těle 5 litrů krve. Všechno jsou jen čísla, všechno je jen statistika. Svět se dá vysvětlit.

Co se nedá vysvětlit, jsou Ondrovy sny a nápady. Nelze ho nijak změřit. Mohla by vyčíslit, kolik má v těle buněk, kolik má na hlavě vlasů, z kolika kostí se skládá jeho kostra, kolik daných

měrných jednotek měří od paty po temeno hlavy. Mohla by vyjmenovat chemické látky, díky kterým jeho tělo funguje, dokonce i ty, které ho dělají šťastným a bezstarostným člověkem.

On je ale víc než jednotlivé součástky, ze kterých se skládá jeho tělo. Ela nemůže změřit to, co ho dělá jím samotným; jako by byl více pocitem než člověkem, jako by ho tvořil hurikán vysněných realit a barev a zvuků. Ondra je nepopsatelná síla, která trhá na kusy bezpečný vesmír, ve kterém se Ela uzamkla.

A ona, poštilá, se do něj zamilovala.

Nebo ne? To, co cítí, jsou endorfiny a oxytocin. Zvýšená hladina serotoninu v krvi. Není to nic jiného než změřitelná věda, že?

Ela se cítí tak naživu. Když jde domů z práce, před sebou vidí mýtické tvory, ve fontáně na náměstí namísto vody bublá čokoláda, na špičce kostelní věže stojí zelený slon. Ve snech chodí po loukách, které jsou zároveň nekonečné a zároveň tak malé, že se na ně s Ondrou nevejdou oba. Nic kolem ní nedává smysl.

Je to vážně jen věda? Najednou si to nedokáže vysvětlit.

Ondra má teorii.

Ela = 1.

Ondra = 1.

Láska = 2.

A tomu Ela rozumí. Podle tohoto předpokladu Ela = Ondra. Není potřeba hledat rozdíly. Láska bez Ondry je jen Ela a Ela bez Ondry se rovná žádné lásce.

Podle tohoto předpokladu Ela + Ondra = Láska.

Cesta do Dreamlandu (Klára Němečková)

To čekání mě nebaví. Koušu si nehty, i když vím, že bych neměla. Beru je pěkně zleva a od malíčku. Ani nevím proč. Zlozvyk? Ze strachu? Jako malé se mi líbilo to křupání. Jenže dnes už nic nekřupne. Nemoc mi nehty změkčila na odpornou gumovou hmotu, která mi v ústech roste.

„Barbuško, nedělej to, holčičko! Nebo ti narostou na prstíčkách ošklivý pichlavý keříčky!“ říkala moje mamka. Je to jedna z mála živých vzpomínek, které na ni mám. Něžné lamentování a absurdní výhrůžka od té nejmilejší bytosti. Dnes už ji vídám jen ve snu, zahalenou do nadýchaného kouřového obláčku, ze kterého vystupuje záře jejích dlouhých zlatých vlasů. Maminka. Její obličej si nepamatuju. Víím jen, že byla moc krásná, i když pohled na fotky mi říká, že měla možná moc velký nos a akné se jí ani kolem třicítky nevyhýbalo. Trapná realita. Snová mamča byla dokonalá. Nebýt toho nádoru na mozku, který mi ji vzal, když mi byly čtyři roky.

To čekání je vážně nekonečné. Horší než ve frontě na původní středoevropské potraviny. Mnohem horší než na těžce zaplacené povolenky na sprosté filmy z devadesátých let.

Píše se rok 2035. Ukazatelem pokroku je prý dobývání vesmíru. No, to už trochu umíme. Na Měsíc létá pravidelná, i když super drahá linka a ani výlety na orbitu pořád nejsou pro každého. Bořily se i hranice pozemské. Zanikla téměř pětina států, které existovaly, když jsem se narodila. A takzvané sociální sítě, o kterých mi vyprávěl táta, už dávno nefungují. Lidé na nich prý trávili celé hodiny a dny. Nechápu. Taková ztráta času! Prý se tam dalo nejlépe povídat. Stovky přátel! Na co? Nestačí jeden dobrý? Jako Sandra.

Kamarádka, „sestra“, spřízněná duše. Už půl roku mi chybí, odešla totiž snít...

„Barbucho, já musím! Bez Davida nemůžu žít, nechci tady fungovat. A ty můžeš přece kdykoli přijít za námi. Bárbí, odpusť mi to. Víš, že tě miluju...“

Vím. Taky jsem ji milovala a chápala jsem, že bez své lásky, Davida, který se zabil při autonehodě, nechtěla žít. Její poslední pusu na tvář cítím dodnes, i se závanem jejího levandulového parfému.

Odešla a já začínala znovu a sama. Jenže místo nového začátku přišel konec. Ačkoli umíme zrecyklovat cokoli, naklonovat zvířata i nezávadně geneticky upravit rostliny, rakovinu jsme pořád ještě nezkontrolovali. A stále je dědičná.

Že ji mám i já, jsem zjistila měsíc po odchodu Sandry do Dreamlandu.

Čekám už víc než hodinu. Tik – tak – tik – tak... Kolik času máme vyměřeno? Nikdo z nás neví. Proto nechápu, proč s časem, jedinou neuchopitelnou komoditou, pořád tolik plýtváme. I v dnešní době jsou fronty stále pojmem, kterému rozumí i malé dítě. Stále na něco čekáme. Ach jo.

I já jsem čekala. Na své osmnácté narozeniny. Hodně netrpělivě. Už jsem tu totiž zbyla sama. Od té doby, co se před pěti lety rozjela Snová banka, jsem přišla téměř o polovinu přátel a známých. Asi to bylo nezbytné, počet lidí na Zemi se stal neúnosným a zdrojů kvapem ubývalo. A tak, když vědci přišli s řešením ponořit část populace do snového světa, vypuklo celosvětové nadšení, ale zároveň i panika. Možnost ponořit se do spánkové hibernace a uniknout tak nepřízni osudu, dluhů nebo otravné manželce vítaly zpočátku hlavně problémové skupinky lidí. Ale ono to nebylo tak jednoduché. Přestože Snová banka byla od začátku zadarmo, kritéria pro přijetí do projektu zavedla firma Dreamland hodně přísná.

Dnes je opravdu horko, teploty prý vyšplhají nad 35 stupňů Celsia, říkali ráno ve zprávách. Nedýchá se mi dobře, i přes otevřená okna čekárny v Dreamland Factory. Lovím z baťůžku lahev s vodou

a trs čerstvě nakvetlé levandule, kterou jsem cestou utrhl z jednoho květináče na ulici. Zteplalou vodu polykám až příliš hltavě, takže několik kapek dopadne na mé nové tílko. No co, to uschne. Abych se probrala, zabořím nos mezi fialová kvítka a hltám jejich vůni, která mě vmžiku přenese k moři do Chorvatska. Tam mě táta učil plavat. Můj táta, ze kterého už zbyla jen alkoholem nasáklá tělesná schránka, takže nemám moc velké výčitky, že ho tu chci nechat samotného. Pomyšlení na něj mě sice trochu zabořilo, ale jsem tak unavená, že nemám sílu zabývat se svým pocitem viny.

Už jsem dávno měla být na řadě. Pokyny byly jasné – ráno se pořádně najíst, pak spolknout tabletku, která mě má časem odvést do říše snů, do posledního testovacího kola před přijetím do Dreamlandu. Jenže já ráno nejedla, už to moc nejde. Nechutenství je ten nejmenší problém, ale opravdu nerada zvracím. Takže jsem snídani vynechala a tabletka asi působí víc a dřív, než by měla. I když, už jsem měla být na řadě!

U ordinace onkologie zaskřípaly otvírané dveře, ve kterých se objevila postava rázné zdravotnice.

„Další, prosím!“

„No tak další?!“

Postava zdravotní sestry se na okamžik zanořila zpátky do místnosti a pak s kartou v ruce opět zvolala: „Slečna Růžičková!“

Cítím, jak mým tělem procházejí důrazné vlny.

„Haló, slečno!“ cloumá v tu chvíli sestra bezvládným tělem osmnáctileté blondýnky.

„Asi usnula,“ ozve se odnaproti dáma s parukou. Nenadálá akce v čekárně ji vytáhla od rozluštěné křížovky.

„Pane doktore!“

... píp, píp...

„Interna? Prosím pošlete rychle...“

Jsem unavená. Ležím a postel pode mnou se řítí chodbou. Ty prášky mají asi halucinogenní účinky. Snad v Dreamlandu nejedou na drogách. To nikdo přesně neví, princip snové hibernace a udržování těla i mysli snů je nejstřeženějším tajemstvím světa.

Postel dál uhání a mně se ta jízda už celkem zamlouvá. Sleduji rozmazané šmouhy růžovo-modrých stěn Dreamlandu. Do nosu mi otevřeným oknem zavanuly i kvetoucí lípy. Stejně, jaké rostly v aleji, kterou mě maminka vodila do školky.

„Achhh... chmmm... dýchej zhluboka, Barbuško! Bud' vděčná, že můžeš, že nemáš žádnou alergii.“ Mamka věděla své.

„Zástava!“ slyším z dálky a musím se smát.

Zástava – to je opak průjmu, ne? Nebo to je něco jako zastavárna... ty tady asi budou taky navěky, stejně jako fronty. A pak už slyším jen táhlé pííp...

Přemýšlím, jaký je to tón, hudebka mi nikdy nešla. Ale je mi fajn. Takže to asi jde všechno dobře...

...

„Sestro, pište - jméno Barbora Růžičková, 18 let, datum a čas smrti 7.7.2015 10:35.“

Muž ze země přítomného okamžiku (Ondřej Musil)

Je zlatá mince ve zlatém paláci stále zlatem v očích krále?

Existuje místo. Svět mimo váš čas a dosah. Je nemálo podobný tomu vašemu, na první pohled se může zdát identický. Je zde plno domů, vysokých, menších, starých a také obchodních. Zvěř je zde stejná, psi štěkají na pošťáka právě tak jako u vás, ryby tráví své přímočaré životy pod vodní hladinou a holubi kálí na vše kolem se stejnou vervou, jak to znáte z vašich měst.

Rozdíl je patrný, až když se zadíváte do tváří lidí, kteří tu žijí. Jsou bez výrazů, žádný náznak úsměvu nebo strachu, prázdné pohledy a oči postrádající jiskru, kterou bez hlubšího smyslu života a uvědomění si sama sebe nikdy nedokážete zažehnout. Není to následek pandemie nebo společenského rozhodnutí. Důvodem je jediný. V tomto světě neexistují sny, neznají ani to slovo.

Večer usínají a ráno se probouzí, aniž by byť jedinkrát za život poznali výpravu do samotného nitra vědomí nebo objevování hranic fantazie. Nikdy neměli žádné ambice, nepřáli si být astronautem, popelářem či princeznou. Vzájemné vztahy jsou osekány jen na fyzické interakce poplatné obecnému principu. Láska je nepokrytě vypreparována pouze na akt rozmnožení bez žádného citového prožitku nebo nutkání si vybrat správného partnera.

Pojmy jako otec nebo matka jsou striktně genetického významu postrádající potřebu své potomky vychovávat nebo jakkoliv pomáhat v rozvoji. Prostě a lacině existují bez sebemenšího smyslu života, který by jim byl vlastní. Žijí uzavřeni v přítomném okamžiku okradeni o dar vzpomínek na minulost nebo zájem o věci

budoucí. Tvoří slepé mraveniště plné prázdných jedinců plnicích nevědomky vyšší princip, o kterém ani neví, že ho následují.

V tomto světě jsem se narodil a prožil, nebo spíše existoval, padesát let. To je již velmi pozeňnaný věk, lidská schránka bez psychického a citového naplnění koroduje překvapivě rychle, a tak větší část našeho mraveniště odumírá mezi padesátým a šedesátým rokem provozu. Padesát let prázdného konání, den za dnem, rok za rokem. Můj dnešní den by se od ostatních v ničem nelišil, nebýt toho, že právě dnes jsem zemřel.

Nemám tušení, kdo je tvůrcem našich osudů, kdo tahá za nitky a kdo sedí v tajemném řídicím středisku naší reality, ale vědět, co přijde po smrti dříve, chtěl bych zemřít již dávno. Sotva jsem naposledy vydechl, neznámá síla obdarovala mé vědomí jednosměrnou letenkou do světa plného zázraků. Na místo, kde se má miska naplnila, místo, které bych mohl nazývat rájem, místo, které mě zaplavilo hřejivým štěstím a zároveň ukrutnou lítostí.

Dostal jsem se do vašeho světa. Mohl jsem hledět vašima očima, poznávat vaše myšlenky, touhy, vzpomínky a sny. Stal jsem se neviditelným cestovatelem v tom nejrozmanitějším a nejrozsáhlejším bludišti myslí, jaké si jen lze představit. Pochopení podstaty snů a následků jejich existence pro mě bylo jako znovuzrození. Avšak bolestivější tím, čím více jsem si uvědomoval, o co všechno jsem během života bez nich přicházel, a smutnější proto, že jsem je objevil až po smrti.

Měl jsem šanci strávit ve vašem světě a vašich vědomích pouze jediný kratičký den, a přesto zcela jistě vím, že navzdory veškerým darům, které vám byly dány až pod nos, vůbec netušíte, jaké zázraky máte na dosah ruky.

Lidé u vás, tedy někteří lidé, vědí, jaké bohatství jim svět, do kterého se narodili, nabízí. Jsou však drobným zrnkem v elektronicky propojeném a překotně se rozpínajícím světě plném osamělých jedinců. Přes veškeré krásy a poklady života na zemi zapomínáte čím dál víc skutečně žít. Přitom by vám stačilo jen poslouchat a učit se od vašich vlastních dětí.

Dětská duše ve vašem světě je ten nejčistší katalyzátor správného návodu na prožití každého okamžiku a vy děláte ze svých dětí jen nástroje vlastních nesplněných ambicí a snů, pokroucených věkem a vlivem dospělé společnosti. Snů, které jste zapomněli, které jste nedokázali naplnit nebo se jich obávali, které chcete vnutit vlastním dětem a tím mimoděk utopit ty jejich čisté a nezatížené vahou dospívání.

Nelze vás všechny házet do jednoho pytle, vím, ale pravdou je, že se mi hnusí ta vaše ignorance. Vždyť na tomto světě i jiných není nic vzácnějšího a nádhernějšího než možnost mít vlastní sen. Sny nejsou pouze dobrodružné výpravy za poklady nebo noční můry při spánku, nikoli. To slovo skutečně popisuje osudy bytostí, které je mohou mít. Sny určují váš vývoj, ukazují vám směr, dávají i nedávají smysl, vždy tak, jak potřebujete, aniž byste si to často uvědomovali. Možná je to jen jiná forma vyššího programu, to nevím. Nejraději bych se zeptal toho, kdo to takto zařídil, toho tušeného tvůrce, jaký to má smysl, co tím zamýšlel? Proč jedni přichází o to, co by nejvíce potřebovali, a druzí, kteří to mají, si toho mnohdy vůbec neváží?

Závidím vám. Každý máte možnost plnit si malé i velké sny, mít vizi o svém životě, zamilovat se a kdykoliv doufat nebo věřit v cokoliv, co vás napadne a kam vám vaše fantazie dovolí dojít. Snažte se prosím nedělat ze života jen plnění povinností v přítomném okamžiku, zasněte se.

Ano, měl jsem jediný den na to, poznat smysl snů, a nyní se můj čas nachýlil. Poznal jsem tolik pocitů a představ, se kterými by bylo krásné žít, bohužel se mi to už nepovede. Poprvé v životě mám strach ze smrti, a i ten už mám pozdě.

Co přijde teď? Probuzení?

Medailonky autorů a autorek

Dagmar Lachmanová (Regi)

Narozena ve Frýdku Místku, bydlí v Bystřici nad Olší

Představení:

Baví ji její práce (www.tradicnipernik.eu), rodina, pes, blog Šílené šuple, který vlastní společně s kamarádkou, čtení, psaní a život všeobecně.

Noční můra:

Snad jen jediná – aby po mamince nezdělila jejího (ne)přítele Alzheimerera.

Životní sen:

Vysněný cíl vlastně nemá, spíše cestu. Zajímavou, zábavnou, užitečnou, plnou starých i nových přátel a věcí, které se dají zažít nebo naučit.

Hana Mičová

Pochází z Hradce Králové

Představení:

Šestadvacetiletá holka, co se baví psáním kdečeho od doby, co se naučila psát. Třídní učitelce na základce musela přísahat, že pokud něco vydá, nebude to pod pseudonymem, aby ji poznala. Od té doby ovšem změnila jméno, takže stejně zůstane nepoznána. Ale může se aspoň tvářit, že přání splnila, a opájet se dobrým pocitem.

Noční můra:

Skoro každou noc ji budí sen, ve kterém se plaví na malém voru po zamlženém oceánu. Zničehonic se ozve hluboké, hlasité zatroubení obří zaoceánské lodi – a z mlhy se vynoří trup lodi, která míří přímo na ni, a už se nedá nic dělat. Takže se radši celoživotně drží dál od lodí a otevřeného moře.

Životní sen:

Životní sny nemá, co kdyby se náhodou nesplnily. Prostě si jenom tak žije a co se stane, to se stane.

Klára Němečková

Pochází z Hradce Králové

Představení:

Tahle čtyřicítka byla vždycky tak trochu komediant, takže věděla, že asi nebude mít žádné „normální“ povolání. Bavilo ji povídat si s lidmi, poznávat je, naslouchat jim. A že jí to všechno jde nejlépe od rozhlasového mikrofону, poznala v roce 1995, kdy poprvé promluvila do éteru jednoho soukromého hudebního rádia. Kromě mikrofónu si vyzkoušela také práci content managerky, novinářky, redaktorky a dělala i zábavné akce pro děti z mateřských a základních škol. Rádio ale nikdy doopravdy neopustila. A když není za mikrofónem Českého rozhlasu Hradec Králové, najdete ji obvykle u počítače, kde pracuje na některé ze svých knížek. Nebo si nějakou knížku čte. Nebo si hraje s dětmi a učí

je, jak se stát moderátorem. Anebo – a to úplně nejradši – tráví čas se svým už dospělým synem a početnou psí smečkou.

Noční můra:

Ta nejhorší je ztráta blízkých, nemoc, neschopnost se o sebe postarat.

Životní sen:

Moct dělat, co ji baví. Psát tak, aby to chtěl někdo číst. A mít možnosti, čas, prostředky a sílu pomáhat těm, kteří to potřebují. Být tu pro své milované.

Lucie Peřinová

Pochází z Pardubic, aktuálně žije v belgickém městě Linden

Představení:

Nejvyšší česká autorka se narodila před 40 lety na Mezinárodní den švihlé chůze.

Do Kristových let / v současnosti:

- bezdětná / 3 děti
- HPP v TMCZ / MD
- náplava v Praze / náplava ve Flandrech
- Češka / Polka? Ruska? Čečenka?
- Rýglová / Perinová

Píše knížky pro děti, humoristické povídky pro ženy a fejetony pro každého. Aktuálně pracuje na příběhu single velryby ve víru životních trablů. Miluje tabulkové přehledy, trapný humor, Agathu Christie, karnevaly, britské seriály, vlámský systém třídění odpadu, Bowieho, tatarák z tuňáka, Show Jana Krause a pardubický Maybe bar.

Noční můra:

Další těhotenství; Carcharias velký bílý na koupališti; pád internetu; svlačec rolní; klimakterium; dcera si domů přivede Ovčáčka; zákon regulující spotřebu čokolády.

Životní sen:

Naučit se perfektně holandsky, trochu francouzsky, řídit auto a kreslit.

Magdaléna Králová

Pochází z Chomutova

Představení:

Patnáctiletá studentka se zálibou v psaní, čtení, hudbě a seriálech. Už od raného dětství ráda čte a pokouší se psát. Projekt SNY je jejím prvním pokusem o dosažení úspěchu.

Noční můra:

Žít a zemřít jako obyčejný člověk, jedna ze sedmi miliard. Nikdy nevyužít světy, jež si stihla vytvořit, a postavy, které do nich patří.

Životní sen:

Jejím snem je napsat a vydat skutečně dobrou knihu. Nemusí to být bestseller a, jak s úsměvem dodává, ani nevádí, když se světoví režiséři nebudou rvát o její zpracování; co chce, je, aby tu knihu nějaký anonymní člověk o spoustu let později vytáhl z police a řekl si: „Na téhle jsem vyrůstal,“ pak šel za svými dětmi a doporučil jim ji. Aby si o ní školáci psali do čtenářských deníků. Aby někdo někdy řekl: „Chci jednou napsat příběh, jako je tenhle...“

Martin Koláček

Narozen v Brně, fyzicky žije v Praze, psychicky na nekonečných rudých pláních Marsu.

Představení:

Martinův život je poznamenán reverzním mentálním vývojem, což znamená, že se narodil jako mentální stařec a od té doby psychicky mládne. Máte štěstí, že jste jej objevili v době, kdy je mu 35 let a tedy psychika přibližně odpovídá jeho věku fyzickému.

Své první paměti sepsal v šesti letech, hned jak se naučil slabikovat. Nebyly sice moc dlouhé, zato obsahovaly několik velmi trefných a moudrých přirovnání o plyšových hračkách, autíčkách a kostičkách Lega.

První kniha, kterou se někdo odvážil vydat, vyšla v jeho 18 letech (to mu bylo mentálně asi 55) a je, bohužel, hodně ovlivněná

tou dobou teprve ustupující sklerózou a rozvinutou stařeckou demencí.

Zatím nejúspěšnějším dílem je sci-fi komedie „Grunt RX-10“, společně s jejím pokračováním, jemuž se dostalo poetického jména „Bagr“.

Napsal sem tam i něco vážného, například sci-fi „Já, slastbot“ či žánrově nezařaditelný román „Hliněná božstva“ o válce mezi hlínou a kameny.

Protože byl dlouhodobě nespokojený s tím, jak v ČR (ne)funguje nakladatelský „byznys“, založil vlastní nakladatelství e-knih, jehož hlavní filozofií je férové dělení zisku s autory a autorkami a to, že si nenárokuje jejich autorská práva. To, že je tento přístup na našem trhu ojedinělý a vítaný, dokazuje fakt, že nakladatelství „E-knihy jedou“ vydalo v průběhu 4 let svého trvání přes 350 titulů od více než 200 autorů a autorek, kteří se obvykle ozvali zcela sami, pouze na základě doporučení od známých.

Noční můra:

Život ve společnosti, která je homofobní, xenofobní, šovinistická a autoritativní. A taky se bojí, že mu na hlavu spadne balkón.

Životní sen:

Že lidstvo objeví pohon, díky němuž dokáže letět ke hvězdám, kolonizovat nové planety a provádět neřestné aktivity s rozličnými mimozemskými humanoidy.

PhDr. Míša Voldřichová

Žije v Praze

Představení:

Bydlí v bytě plném kytek a pracuje jako zahradnice v pražské zoologické zahradě. Má úžasné děti – Tonda, Fandu, Vaška a Máju. Chová morčata, tancuje hiphop, pokouší se stát se cvičitelkou zumbi, občas píše. (Jak sama uvádí, chybí jí disciplína, už měla mít dávno napsanou druhou knihu. Ta první, pro děti, jí vyšla pod názvem „Kam plaveš, Gastone“). Baví ji život.

Noční můra:

Noční můry si nemůže dovolit, pár jich prožila za bílých dnů. Takže je s díky odmítá a nepouští dál. (Jen aby se jí snad proboha nezničil rozdělaný rukopis knihy! dodává polekaně, ale stále s úsměvem.)

Životní sen:

Její životní sen je dokončit rozepsanou pohádkovou knihu o lachtanovi Gastonovi (pokračování, ale tentokrát úplně jinak) a získat k ní ilustrace od SVENA NORDQUISTA, švédského autora pohádek o kocourovi Fiškusovi. Dále pak inspirovat touto knihou (omlouvá se za, v tomto případě, chybějící skromnost) animovaný film, který natočí studio Pixar a který budou milovat děti po celém světě.

Taky by chtěla skládat texty k písničkám – resp. už tak činí – mít pro ně odbyt (což se doposud přes veškerou snahu nedařilo). Anebo přebásňovat ty anglické.

A pak by ještě znovu chtěla bydlet v Zoo Praha (stejně jako do povodně roku 2002, kdy v zoo cvičila lachtany - ano, právě lachtana Gastona).

Mizuki Kaeda

Pochází z Kyjova v Jihomoravském kraji

Představení:

Ve svém sedmnáct let krátkém životě Kaeda zatím nenašel moc koníčků, které by ho pohltily. Pokud nemluvíme o psaní, rád se zabývá muzikou, přestože zpívat ani hrát na hudební nástroj neumí. Dále má slabost pro strašidelné historiky či nevyřešené záhady, z nichž v poslední době čerpá do nejnovějšího rukopisu „Vůně konvalinky“. Pokud ho zrovna netíží otročský život studenta gymnázia, rád si zajde na procházku, občas shlédne anime, přečte knihu, mangu anebo komiks. Má v oblibě státy jihovýchodní Asie, rád by je v budoucnosti všechny navštívil. Jestliže se probírá dvacáté století, určitě ho najdete, jak zaujatě poslouchá a horlivě si zapisuje poznámky. Plánuje kariéru učitele na speciální škole v oboru logopedie. S největší pravděpodobností už podepsal smlouvu s Ďáblem, většina jeho postav si žije vlastním životem. Hrdě se hlásí

spíš k zahradníkům než k architektům, korektury pak podle toho vypadají. Většinu poznámek si zapisuje do komentářů dokumentu, nejrychleji napsaný příběh (novela) zvládnutý za tři týdny čistého času. Nepolíbený panic, záložní kariéra mnicha v kostele, má na to skvělé předpoklady.

Noční můra:

Kromě znovuprožití spánkové paralýzy zde existuje další věc, které se bojí: předčasná smrt sourozenců. Jako správný zvrhlík trpí sourozeneckým komplexem, jenž mu často znepríjemňuje život. Taktéž má strach, že se probudí s hejnem pavouků nad hlavou, už od dětství totiž nenávidí hmyz.

Životní sen:

Asi každý autor knih by právě řekl, že si přeje, aby se jeho rukopis stal bestsellerem. Naneštěstí Kaeda takový není. Jednou by chtěl být člověkem, který má na ostatní lidi velký vliv. Úplně ideální by bylo i zrušení všech válek, ale to je až příliš velká fantasmagorie, na niž se neodvažuje ani pomyslet.

Ondřej Musil

Pochází z Liberce

Představení:

Je duší kreativní volnomyšlenkář. Kdysi dávno studoval na uměleckoprůmyslové škole v Železném Brodě. Kolorit lidí, umělecké ovzduší, genius loci školní budovy, pedagogové, krajina v okolí města a snad nejvyšší počet restauračních zařízení na jednoho obyvatele mu dali poznat bohémský život plný bolestivých rán a bujarých nocí. Po úspěšném složení maturitní zkoušky provozoval undergroundový hudební klub, prodával oblečení a užíval si nespoutaného mládí, dokud se nevrhl na dráhu grafického designéra.

Nyní má za sebou více než dekádu zkušeností v oblasti designu, grafiky, reklamy a marketingu. Pod značkou PARAGON tvoří

grafický design pro projekty, které ho baví, a píše vlastní blog o všem možném i nemožném.

Nejlépe se cítí ve společnosti aktivních lidí, kteří mají rádi dobré pití a jídlo a především zábavu. Když zrovna něco nekreslí, nepíše svůj blog či literární opusy nebo nesleduje novinky o filmech, věnuje svůj čas rodině a výletům.

Noční můra:

Být zavřený v sudu s hejnem sršňů.

Životní sen:

Žít ve štěstí, dělat práci, která člověka naplňuje, být obklopen milující rodinou a plnit si i drobnější sny. Například by rád dokončil a vydal svůj román a opět srazil na tři vteřiny čas, za který vypije půllitr piva na ex.

Theodor F. Addair

Je hrdým rodákem z Královských Vinohrad a celý život bydlí, studuje i pracuje v Praze a nejbližším okolí.

Představení:

Tvrdí o sobě, že je dítětem štěstěny, což jeho okolí nezřídka formuluje spíše jako „má víc štěstí než rozumu“. Tím lze vysvětlit, že ve zdraví přežil léta dětství i dospívání a stal se suchopárně platným členem společnosti. Tento nedostatek se pokouší kompenzovat alespoň pokoutním holdováním pisálkovskému řemeslu, jízdou na motocyklu a skákáním do kaluží v centru Prahy.

Opustiv již nadobro dětské střevíce, nepřestává věřit na pohádky, na šťastné konce, na vítězství dobra nad zlem a na to, že s poctivostí nejdál dojdeš. Navzdory této charakterové úchylce se žíví jako právník.

Noční můra:

Ztratit naději.

Životní sen:

Sní o tom, že lidi na sebe budou hodní a žádné právníky nebudou potřebovat.

OBSAH

PROČ A JAK VZNIKLA KNIHA JEDENÁCT SNŮ?	4
BUDÍČEK (MARTIN KOLÁČEK)	5
NITROZPYTEC (LUCIE PEŘINOVÁ)	9
TŘIKRÁT (MÍŠA VOLDŘICHOVÁ)	13
CESTA DO PRAVĚKU (DAGMAR LACHMANOVÁ)	15
NOČNÍ MŮRA (MAGDALÉNA KRÁLOVÁ)	18
JAK JSEM HO NENECHAL UMŘÍT (THEODORIC F. ADDAIR)	21
BAREVNÝ OSUD (MIZUKI KAEDA)	25
ZAHOZENÉ SNY (LUCIE PEŘINOVÁ)	27
ČÍSLA (HANKA MIČOVÁ)	31
CESTA DO DREAMLANDU (KLÁRA NĚMEČKOVÁ)	33
MUŽ ZE ZEMĚ PŘÍTOMNÉHO OKAMŽIKU (ONDŘEJ MUSIL)	37
MEDAILONKY AUTORŮ A AUTOREK	40
DAGMAR LACHMANOVÁ (REGI)	40
HANA MIČOVÁ	41
KLÁRA NĚMEČKOVÁ	43
LUCIE PEŘINOVÁ	45
MAGDALÉNA KRÁLOVÁ	47
MARTIN KOLÁČEK	49
PHDR. MÍŠA VOLDŘICHOVÁ	51
MIZUKI KAEDA	53
ONDŘEJ MUSIL	55
THEODORIC F. ADDAIR	57
COPYRIGHT	60

Copyright

© Ondřej Musil (ed.)

Jedenáct snů

Editor: Ondřej Musil

Autoři a autorky: Ondřej Musil, Dagmar Lachmanová, Hana Mičová,
Klára Němečková, Lucie Peřinová, Magdaléna Králová, Martin
Koláček, PhDr. Míša Voldřichová, Mizuki Kaeda, Theodor F. Addair

Obálka: Ondřej Musil

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Česky

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7589-057-3 (ePub)

978-80-7589-058-0 (mobipocket)

978-80-7589-059-7 (pdf)